

Sabine Zett

HUGO má
prvotřídní plán!

GRADA®

Dosud vyšlo:

Hugův geniální svět

Hugo má prvotřídní plán!

Sabine Zett

HUGO má
prvotřídní plán!

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sabine Zett

HUGO MÁ PRVOTŘÍDNÍ PLÁN!

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5423. publikaci

**Z německého originálu HUGOS MASTERPLAN (ISBN 978-3-7855-7145-3),
vydaného nakladatelstvím Loewe Verlag, Bindlach, v roce 2011,
přeložila Kateřina Klabanová**

Ilustrace Ute Krause
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 168
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s. Zlín

Title of the original German edition:

Hugos Masterplan

© 2011 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, 69469 Weinheim

Copyright © 2011 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2014

Cover Illustration © Ute Krause

ISBN 978-80-247-4718-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8981-1 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-8982-8 (ve formátu EPUB)

Obsah

Pecka z matiky	7
Únik informací	19
Mezi agenty	37
Gramatika aneb Goethe	52
Pět pak prověřuje Pakka	66
Prvotřídní plán	78
Doznání s následky	91
Společenství protihugovců	103
Hledá se virus	115
Jedem proti doučování	126
Nová televizní hvězda	137
Mrtvoly a zásah	151

*Vincovi a Meli za to, že mě dennodenně zásobují
novými přípovídkami, vtipy a nápady!*

Pecka z matiky

„Král měl moč nat stádem.“

Cože?!

Že by mě sklátila dřímota, nebo co? Protírám si oči, ale na tabuli to stojí pořád stejně.

Já to věděl.

Když je člověk génius, nemůže to mozek vydržet moc dlouho. Teď jsem si tou spoustou geniality ještě přivodil nějakou hroznou oční chorobu, a vidím chyby i na tabuli!

Než se to ještě zhorší, měli by mě okamžitě dopravit do nemocnice. To by ostatně nebylo od věci, protože další hodinu máme psát písemku z matiky. Jenom přemítám, jestli mám radši zavolat našim, nebo nechat rovnou poslat pro sanitku, ale to už se kolem mě začíná ozývat chichotání.

„Ten ani pořádně neumí německy a chce nás učit děják? *Tohle* by měli ukazovat v televizi,“ mumlá v lavičce za mnou Niko Kolping, můj nejlepší kamarád. Vedle

mě seděl jenom první školní den, jenomže údajně jsme spolu moc tlachali, takže nás rozsadili. Tak to alespoň odůvodnila paní učitelka Rimons-Wallenbergová. A protože je to naše třídní, měla bohužel i poslední slovo.

Teď sedím v lavici s chytrolínkou Karolin a Niko se šprtou Katrinou. Těžko říct, kdo je na tom hůř.

Ani s jednou z nich se nedá rozumně bavit, ani kdyby se nám náhodou chtělo. Nám se samozřejmě nechce, protože obě jsou přímo prototyp „vzorné žákyně“: všechno ví, všechno zná, všechno udělá. I úkoly, což se v naší třídě nenosí už od začátku roku.

„Bud' zticha! Pan doktor Torres je přece z Chile, tak po něm nemůžeš chtít, aby dokonale ovládal němčinu. A krom toho umí dějepis vykládat úplně fantasticky, napínavě jako v knížce,“ šeptá Karolin a hned se hlásí.

„Pane učiteli, promiňte, ale malinko se vám popletla písmenka...“ zašvitoří.

Oukej, dobrá zpráva zní: Nemám žádnou hroznou oční chorobu.

Jenomže pak je tu ještě ta špatná: Na převoz do nemocnice můžu zapomenout a z písemky z matiky se nevyvlíknu.

Do pr... skotřasořiti.

Torres teď nově zaskakuje za dlouhodobě nemocnou dějepisářku, ale jestli nám bude až do konce roku

takhle motat písmenka, bude s ním ještě zábava. To by mě zajímalo, kdy se kvůli tomu do školy přiřizene první rodičovstvo.

Už je slyším: „Pane řediteli, takhle to dál nejde! Náš poklad má na gymnáziu nárok na bezchybnou němčinu! A na prvotřídní pravopis! I v hodinách dějepisu!“

A přitom chudák Torres možná jenom trpí takovou tou zkratkovou poruchou, ale to má dneska kdekdo. SOS nebo SRO nebo SPU nebo tak nějak. Všude se o tom mluví. Nějaká složitá porucha učení, čtení, psaní, počítání a já nevím čeho ještě.

Ale smí se s tím vůbec vyučovat?

Možná je to vážně skandál, jak říká Niko?

„Á, gracias. Já varoval, že umím líp mluvit než psát. A španělsky samozřejmě stále lépe než německy,“ zakření se Torres a pozve si Karolin k sobě. „Ty můžeš to prosím opravit?“

Moje sousedka si určitě připadá děsně důležitě, protože hned vyskočí a žene se k tabuli. Pro mě za mě. Mě teď zaměstnávají důležitější věci.

Za prvé:

Od koho můžu opsat matiku?

Protože jestli domů přinesu další pětku, půjde mi o život. Máma bude zaručeně vyvádět a zase začne s doučováním. Jako bych ho potřeboval!

K smíchu!

Oukej, teď v šestce už jsem na začátku školního roku z matiky jednou dostal nedostatečnou.

A z angličtiny.

V němčině jsem na tom byl o něco líp, tam to stačilo na čtyřku, dokonce na čtyři plus, ale naše to stejně kdovíjak nenadchlo.

A nenadchla je ani čtyřka ze slovíček z francouzštiny, ale to se podle mě nepočítá, protože šlo jenom o testík a žádnou písemku. Tu jsem naštěstí zvládnul na trojku.

Udělal jsem jenom tu chybu, že jsem všechny písemky hlásil předem, takže se z nich pak nedalo vymluvit, i když máma ze mě výsledky dolovala marně. Jenomže se stejně provalily na třídních schůzkách.

O to víc pak doma řádila. Trvalo mi minimálně hodinu, než jsem jí to s tím doučováním rozmluvil. S dnešní písemkou jsem ji teda pro jistotu nezatěžoval. Proč dráždit kobru bosou nohou?

Za druhé:

Kam bych měl umístit videokameru, abych si nenápadně nahrál hodinu dějáku?

A protože Torres zřejmě žádnou zkratkovou poruchou netrpí, ale vážně neumí dostatečně německy, je to teda fakticky na pováženou!

Nikův nápad s televizí nezní vůbec hloupě. A já jsem někde slyšel, že soukromá stanice člověku docela slušně

zaplatí, když se jim nabídne nějaká ta ožehavá historka. Přesněji řečeno jsem to slyšel od Nika, a ten je na tyhle věci odborník. Ne že by do televize už někdy něco prodal, ale pracuje tam jeho strejda. Ačkoliv vlastně nevím, pro jakou stanici. Nějakou přední, RTL nebo SAT.1. To zjistím při nejbližší příležitosti.

Niko každopádně říkal, že věčně hledají náměty pro dokumenty ze života, pokud možno trháky. A skandál ve škole je přece obojí!

Nenapadně se ke kámošovi otočím. „Jour fixe ve čtyři. Téma: Torres v telce.“

„Jaký ažůro?“ Niko už zase nic nechápe.

No jo, když si místo francouzštiny vybral latinu... Měl dát na mě.

Výraz „Jour fixe“ mám vlastně od táty, protože střídavě používá „Jour fixe“ a „meeting“, to jako že má s někým schůzku. Zní to fakt důležité a světácky, takže jsem to od něj hned převzal.

„Jour fixe a žádný ažůro. Potřebuju s tebou něco projednat, ty lamo. Téma: Jak přijít k penězům.“

„Chápu!“ Niko září. Peníze jsou pro nás kouzelným slůvkem. Jsme totiž permanentně švorc a nepřestáváme se pídít po zdrojích příjmů.

Před měsícem jsme například roznášeli letáky pro supermarket Edeka. Ale po dvou nedělích jsme to zabalili. Taky taková nehoráznost. Vážně nás totiž nutili pracovat v neděli a chodit dům od domu, kastlík po kastlíku! Jenom aby matinky mohly hned v pondělí ráno vzít market útokem.

Ale kam s tím na nás!

Nedělní příplatek nám nenabídli, a protože lilo jako z konve, trochu jsme si tu práci zkrátali. Niko vymyslel, že můžeme letáky rozvěsit na lampy. „Aby si je mohli přečíst všichni, co budou mít cestu kolem,“ prohlásil.

Geniální nápad.

Jako ode mě!

Když se pak letáky skvěly po lampách široko daleko a zbývajících deset balíků zmizelo v kontejneru – na papír, pochopitelně, chráníme naše lesy! –, řekla to na nás majiteli Edeky jedna zákaznice.

Udavačka jedna.

Pan Kowalski nepovažoval náš nápad ani trochu za geniální a chtěl nás hned propustit. Jenomže my se jen tak vyhodit nenecháme, a tak jsme dali výpověď.

„Za nehumánních a asociálních pracovních podmínek pro vás, pane Kowalski, odmítáme pracovat,“ povídám mu. „A pište si, že se o tom dozví Ferdi.“

„Kdo je Ferdi? Tvůj pan bratr? Chceš mi tím snad vyhrožovat?“ Kowalski měl vážně tu drzost a vysmál se mi.

„To ještě uvidíte!“

Vypochoďovali jsme z marketu se vztyčenou hlavou a mně až venku došlo, že název těch odborů zní VER.DI, takže se ta moje výhrůžka musela minout účinkem.

Sakra.

No, nevadí.

Upřímně řečeno jsme byli rádi, že z toho fleku nic nebylo, protože jsme si přimysleli pár měsíců a pak jsme měli nahnáno, aby se nám na to nepřišlo. Příležitostně pracovat se totiž smí až od třinácti let a to ani jednomu z nás ještě není.

Naše spolužačka Brejlinda, vlastním jménem Linda Kowalski, se nám hned den nato ve škole snažila namluvit, že její táta je lidumil a jak ho mají všichni zaměstnanci rádi, ale jako dcera je pochopitelně předpojatá.

Hodina dějepisu pomalu šplouchá ke konci a já jsem v úvahách moc nepokročil. Umístění kamery musím nechat na „Jour fixe“, teď má přednost písemka z matematiky. Napadá mě, jestli bych neměl Karolin o přestávce oficiálně poprosit, aby mě nechala opisovat, protože pak by mi mohla sešit přišoupnout blíž a já bych se nemusel tak natahovat.

Na druhou stranu mám svoji hrdost. Udělám to nenápadně. Ještě bych si pak musel bůhvíkolikrát vyslechnout, jaká je šlechetná.

Torres nás oblažuje dobou kamennou a Egyptem, jenomže slovíčka se mu pořád pletou, takže se věčně někdo chichotá. Zjevně mu to už leze na nervy a na tabuli si už psát netroufá. Nemá odvahu.

Smůla.

Ale litovat ho nebudu.

Mně učitelů nikdy není líto, protože vždycky tahají za delší konec.

Během přestávky si naordinuju šest marsek, protože čokoláda uklidňuje. Matikářka Geweke-Langenmeierová nás už netrpělivě očekává.

„Neloudat se! Sednout! Vyndat sešity a tužky! A trojúhelník s úhломěrem!“

Trojúhelník s úhломěrem.

Do pr... skotřasořiti. Já věděl, že jsem dneska ráno na něco zapomněl, ale nedokázal jsem si vzpomenout na co. Trojúhelník!

„Niko? Máš ho?“ Otáčím se s tázavým pohledem na kámoše, jestli mi náhodou nepomůže. Ale ten vypadá stejně zoufale a vrtí hlavou. Teď už jsme dva. Svítá mi naděje. Kdyby ho zapomnělo víc lidí, dalo by se možná tvrdit, že nám ho Geweke-Langenmeierová zapomněla připomenout.

+

Kloužu pohledem po hlavách ostatních, ale všichni vypadají vyzbrojeně. To je k vzteku. Samí šprti.

„Zapomněl někdo trojúhelník?“ ptá se se zvednutým obočím Geweke-Langenmeierová.

Jenže to má smůlu.

Mě tak snadno nevyhmátne.

Nehodlám riskovat zápis do třídní knihy. Skloním hlavu a soustředěně zírám na lavici. Niko za mnou nejspíš zvedl ruku, protože matikářka prohlásí: „Niko Kolping. Aha. Ještě někdo? Poslední příležitost!“

Já se ovšem jejím vlídným tónem ze skrýše vylákat nedám a Niko je vážně naivní. Jak se mohl dobrovolně přihlásit? Teď matikářka stoprocentně sáhne po třídní knize. A protože po třech zápisech se píše domů rodičům a já už jsem u ní dvakrát neměl domácí úkol, mlčím jako ryba. Nějak to zvládnou i bez úhlooměru.

Geweke-Langenmeierová vytahuje ze šuplíku katedry trojúhelník s úhloměrem. „Na, Niko. A příště si na to mysli, jinak bych tě musela zapsat, rozumíme si?“

TAK MOMENT!

Jak to???

Ona ho snad nezapíše?

To je ale nespravedlnost!

Kdybych to byl věděl, tak jsem se pochopitelně taky přihlásil. Jenomže u učitelů se prostě nemůžeš na nic spolehnout. Je to nevypočitatelná banda.

Matikářka rozdává zadání. Jsou to dva listy a mně stačí na ně jenom mrknout, abych věděl, že bez pomoci to nezvládnu. Takže se naprosto nenápadně posunu blíž ke Karolin, abych měl všechno z první ruky. A Karolin se taky hned horlivě pouští do psaní.

Je tohle 3, nebo 8?

To je hrůza, kolik ta při tom psaní nadělá kudrlinek! Copak se nemohla naučit psát normálně?

Můžu si krk ukrotit, ale Geweke-Langenmeierová se zadívá směrem ke mně a já stihnu ucuknout právě včas.

Uf! Málem mě přistihla.

Všechno přečíst nedokážu, ale doufám, že většinu výsledků jsem viděl správně. Pak přijde na řadu geometrie a bez úhloměru je to vážně na houby. Musím úhly dělat od ruky.

No ale na trojku by to mělo vysta-

čit. Nebo na ještě lepší známku. Karolin vyřešila všechny úlohy a výsledky se jakž takž daly přečíst.

Ke konci hodiny se spokojeně opřu do židle.

„Ještě si všechno pořádně překontrolujte – za pět minut odevzdáváme,“ oznamuje Geweke-Langenmeierová.

Pche! To ať si udělají ostatní, já už si můžu dát pohov, protože Karolin je v matice špička a výsledky má na tuty správně. Alespoň ty, co se mi podařilo dešifrovat.

„Hugo? Nechceš si to ještě naposledy projít?“ ptá se mě nervní matikářka.

Vrtím triumfálně hlavou. „Není třeba. Důkladně jsem se na to připravil, takže dneska můžu mít naprostou jistotu,“ odpovídám nenuceně.

Oukej, to jsem možná přehnal. Včera večer jsem si jenom prolistoval poznámky, ale to už je na moje poměry docela dost. Počítání mě moc nezajímá a nehodlám ho studovat. Matematici jsou suchaři a já bych tak rozhodně skončit nechtěl. S dlouhatanánským jménem na stupínku. Odporná představa.

Geweke-Langenmeierová spokojeně kývá. „Tak to jsi mi udělal radost, Hugo.“

Prochází uličkou a pomalu vybírá písemky. Zašilhám naposledy ke Karolin a všimnu si, že vedle A chybí její jméno.

„Karčo, zapomněla ses podepsat,“ zašeptám.

„Jé, díky!“ Karolin se na mě vděčně usměje a rychle se podepíše.

No vida, alespoň jsem pro ni taky něco udělal, i když to byla jen maličkost. Ale nezapomněl jsem se podepsat i já?

Ne – stojí to tam.

Hugo Poblion.

Přímo vedle B.

Znovu se uvolněně opřu. Matikářka se blíží a já už se jí chystám odevzdat oba dva listy.

Ale moment!

Jak to, že B?

Neměla tam Karolin náhodou A?

Ve vteřině mě poleje horko a vystřídá se s ledovým potem. A rozbuší se mi ve spáncích.

Rozklepou se mi kolena.

Otevřu pusku a nezmůžu se na to, abych ji zavřel.

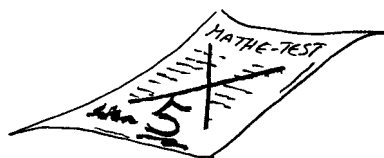
Ruce se mi třesou.

Že se mi to jenom zdá!?

Jenomže mi stejně tak rychle dochází, že se mi to nezdá, že jsme vážně měli dvojí zadání. Taková podpásovka. K.O.

BUM!

A je po mně.

Únik informací

Už ani nevím, jak jsem se dostal domů – taková to pro mě byla rána. A co hůř, vůbec mě nenapadá, jak z toho ven. Ať se na to dívám, jak se na to dívám, řešení to nemá – tu matiku jsem vážně pohnojil.

U oběda jsem na tom nejspíš pořád ještě dost bledě, protože si toho všimne i táta, a to už je co říct. Většinou je totiž přítomen jenom tělem, ale ne duchem. Chodí sice denně na oběd domů, aby „si popovídal s rodinou“, jak říká máma, ale podle mě to souvisí jenom s hladem. Protože povídání obstarávají většinou Anna a máma.

Žvanění je jim zkrátka vlastní, s tím už se u jejich pokolení musí člověk smířit. Ale zajímavost se od nich nedozvíte žádnou. Mají to v genech.

Přepínám na autopilota a soustředím se na jídlo, zatímco táta předstírá, že poslouchá, ale podle toho, jak přikyvuje, poznám, že je mimo. Nenápadně pošilhává po štosu novin na odkládacím stolku v rohu a nemůže